

Sâmbătă,
14 februarie 2026

Dragi copii,

Abia aștept să vină primăvara! Nici nu vă pot spune cât de tare m-am săturat de această iarnă, prima de altfel din viața mea. Știam câte ceva despre acest anotimp din poveștile părinților mei, care deja au trecut cu succes 2 ierni. Știți, noi, mierlele trăim 3-4 ani. Asta nu înseamnă că unii dintre noi nu ating vârste venerabile, precum 21 ani și 4 luni, 18 ani și 4 luni sau peste 4231 zile. Nici nu știu cum s-ar traduce aceste zile în ani, dar mi se pare extrem de mult. Probabil vă întrebați cum ținem cont de vârsta noastră și dacă celebrăm ziua noastră de naștere, pardon, eclozare. Ei bine, nu sărbătorim. Nu avem certificat de naștere ca să ne aducem aminte în ce zi am ieșit din ou, dar unii dintre noi primesc un inel de la ornitologi, pe baza căruiia aceștia pot determina vârsta noastră. Acest inel se prinde pe picior și are un număr unic, astfel ne recunosc dacă ne mai văd sau ne mai prind o dată. Vreau și eu un astfel de inel, numai că nu reușesc să aflu unde amplasează ornitologii acele plase aproape invizibile pentru noi, în care ne agățăm fără să ne rănim și astfel reușesc să ne prindă. Vreau să intru în cartea recordurilor, să devin cea mai longevivă mierlă, un adevărat supraviețuitor.

Auzind aspirațiile mele, părinții și bătrânii din jur mi-au dat nenumărate sfaturi și a trebuit să le promit că o să fac tot posibilul să scap de vigilența uliului păsărar, a pisicilor și a altor prădători, nu o să mănânc nimic din grădina în care se stropesc legumele și pomii, ca nu cumva să mă îmbolnăvesc, și mă voi strădui să supraviețuiesc și iernilor grele. Nu mă tem de frig, penajul îmi ține de cald și cu ajutorul grăsimii acumulate reușesc să-mi mențin temperatura corpului stabilă în nopțile geroase. Cea mai mare provocare o reprezintă găsirea hranei, mai ales dacă cineva a furat iarba, vorba vecinului meu, veverița din povestea „Cine mi-a furat frunzele?”, adică zăpada a acoperit totul. Și când zic tot, înseamnă că a acoperit și tufele și pomii unde mai găseam mâncare: soc, măceșe, corn, bobite de porumbar, păducel, iederă, a acoperit și merele, perele rămase în pomi. Ce să mai zic de fructele căzute pe jos... Exact asta s-a întâmplat și în această iarnă. A nins atât de mult într-o noapte încât abia am reușit să ies dintre crengile dese unde m-am retras pentru a mă odihni. Totul era alb imaculat, numai eu aduceam o pată de culoare peisajului, dacă luăm în considerare ciocul meu portocaliu. Și mi-era foameee....

M-am apucat să caut ceva de mâncare. Nimic, nimic, nicăieri nimic și iar nimic. Am zburat mult. Dintr-o dată am zărit ceva roșu lângă un gard. Sunt salvat, mi-am spus și mi-am repezit către tufă. Și atunci s-a întâmplat ceva pentru care nu eram pregătit: m-a gonit o altă mierlă strigând încontinuu: „nu te apropia”, „e tufa mea”, „e hrana meaaa”, „sunt măceșele mele”, „eu am ajuns primuuul”, „dacă mai țopăi una, te bat”. Nu am avut nicio șansă. Cu ultimele mele puteri m-am îndreptat în direcția în care vedeam multe păsări, pițigoii mari și albaștri, cinteze, vrăbii de casă și de câmp, țicleni, ciocănitari. M-am apropiat și am zărit mâncare, multă mâncare de toate felurile: semințe de floarea-soarelui, semințe de mei, bucăți de măr, chiar și o ghirlandă de stafide. Deci așa arată o hrănitoare... Am înghițit întregi câteva semințe de floarea-soarelui, apoi m-am îndreptat către fructe. Într-o tavă am găsit chiar și apă. Apoi am văzut cum consoartele mele, alte mierle, fac ceva ciudat sub un măr: își mișcau capul dintr-o parte în alta, cu ciocul în zăpadă. M-am apropiat și atunci mi-am dat seama că mătură zăpada cu ciocul până găsesc un măr mâncat pe jumătate cu o zi înainte. Am încercat să le imit. Era o muncă grea, dar am perseverat și în următoarele dimineți puteam să dezăpezesc singur hrănitorea de tip tavă, doar cu ciocul, fără lopată de zăpadă, cum folosiți voi, oamenii. Așa am reușit să mănânc și eu, dar au profitat de activitatea mea și păsările de talie mai mică ajungând mai ușor la mâncare.

Apoi am cunoscut-o pe cea care aducea mâncare în fiecare zi pentru noi și a avut grijă să dezghețe adăpătorea și să-o umple zilnic cu apă proaspătă. Era o fetiță mică de statură, dar voioasă și cu inima bună. Am mai văzut-o de câteva ori la geam cum ne privea și căuta ceva într-o carte. Probabil încerca să ne identifice, să învețe numele nostru. Ne-am gândit să o răsplătim pentru tot ce a făcut ea și părinții ei pentru noi în timpul iernii: ne-am așezat mai des pe creanga cea mai apropiată geamului ei să ne poată observa cât mai bine și în cursul primăverii o să-i cântăm în fiecare dimineață, eu personal și seara ca s-o ajutăm să ne recunoască și pe baza cântecelor noastre. Desigur nu o să lăsăm nici florile, legumele și pomii lor să fie mâncate de melci, omizi și alte insecte. O să ne ospătam de minune cu ele.

Cu drag,
Mierla

Activități pentru voi, prietenii mei:

1. Sunt tare curios câți ani înseamnă 4231 zile. Vă amintiți? Atâtea zile a purtat o mierlă inelul amplasat pe picior de către ornitologi. Puteți să socotiți voi în locul meu?
2. Realizați un cioc pe baza ACESTUI filmuleț și încercați să mă imitați în timpul dezăpezirilor. Puteți să puneți de exemplu un pumn de orez într-o tavă și încercați să măturați boabele de orez cu ajutorul ciocului. Apoi luați o spatulă (linguriță înghețată) și repetați activitatea. Cu care ați fost mai eficienți, mai rapizi: cu ciocul sau spatula?
3. Încercați să identificați în drum spre grădiniță sau școală, în parc, copaci și tufe, în care am găsi mâncare în timpul iernii.
4. Ascuțiți-vă urechile, mă veți auzi din ce în ce mai des cântând.

